

ကြူကြူသင်း
တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်
အခြားစုတ္တုတိုများ

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ နှစ်ဘာသာ

တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက် နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

Profile of the writer

The eldest daughter of U Sein Mg and Daw Khin Yi. Born in Wakema; a town in the delta region of Ayeyawady Region, Myanmar on 12th March, 1942.

Matriculated from St. Francis Convent High School and graduated as a Bachelor of Arts from Yaungon University in 1964.

Started writing poems, short stories and plays when she was in the 8th standad. One of the poems was translated into English and Japanese and five short stories were translated into Japanese and Russian published and distributed in the repective countries.

Presented three papers about “The Oboe” , “The Admirable Myanmar Poems” and “The Patriotic Songs of Myanmar up to 1981” which were based on Myanmar Culture and Literature/

She has won the National Literary Award three times for her two selected short stories and one selected plays.

Aye Aye Pyone

ONE AGAINST THE WORLD

“How Utterly preposterous! Here read it” , mutterin thus Daw Hla threw a foldrd letter into her daughter’s lap. Noticing the terse tone Daw Khin Khin glanced ad her mother’s face to access her mood . Then she Immediately unfolded the letter. Teacher Daw Aye Aye Nyein hearing the commotion came near her elder sister and both started reading the contents.

“Good Heavens! It is a love letter indeed,” uttered Teacher Aye in Surprise.

“My .... My, she had reached such a stage already ,” remarked Daw Khin Khin. “Tell me mother, who is the fellow”

“ Who else can he be ....., it’s Ngwe Oh, the water seller. I’ve been watching his movements since I noticed his furtive interest in the girl . By the look of the tone of the letter it seems that Ma Shwe Thein has not accepted him yet. It is merely a one-sided affair so far”

“Ha ... what is she to consent to his proposal ? She has just attained woman hood barely four of five months at that. Just you wait, Mi Thein , Just you wait. I’ll give her a good pinching for a reminder.”

Teacher Aye growled with clencher teeth. She saw Thein Thein as a mere girl just reaching her early teen adolescence. Sixteen in fact. She herself was already in the mid – thirties , but still remained single, strictly maintaining her discipline and dignity becoming of a member of the teaching profession. Therefore she could no contain her fury on finding such a love letter in Thein Thein’s possession .

“That’s why I have been reminding you mother , not to hire young water sellers, but to take on married adults,” quipped Khin Khin.

“Dare you say that Ma Khin Khin . Such Things can happen whoever you hai. Don’t you remember that I had to send you to a girl’s school because I’m afraid that you might get easily, socialized with boys of the co-ed schools. Even then you elped with your lover before you passed the tenth standard high school examination . Isn’t it a fact?”

“Oh ! Mother .....

Khin Khin could procced no further as she herself had become a target at point-blank range. She was now nearing forty, and a mother with two kids, but she had to bear the burnt of her mother’s frequent rebuke for the one youthful indiscretion. Being ag fault she never could go against her mother’s tantrums.

The contents of the letter was just the ordinary outpouring of love by a young man: expressing how much he loved her, howhe wanted to be always near her, and requested her to requite his love. The handwriting was barely, the spelling style and composition was erratic. Demonstration of a barely educated youth.

“Ha ... I wonder whether he has studied even up to the primary level. He have dared to make such advances because she is responsive.”

The teacher instinct in Daw Aye Aye Nyein came into full play as she assessed the young man’s educational level. The she dashed into the kitchen and dragged out Thein Thein by the hands to the living room. Thein

Thein's face was ashen with fear.

"Ok ... speak out. Don't you dear lie to us. Understand?"

The teacher blurted tremulously.

Thein Thein the young housemaid looked timidly at Daw Hla and then Daw Khin. But she dared not even cast a glance at the teacher whom she feared.

Daw Hla started the investigation.

"Come, speak up. When did you get the letter?"

"Yes .... Yesterday May May Gyi"

She stuttered and looked up appealingly to Daw Khin Khin.

"Morning or yesterday, speak clearly."

Daw Aye Aye Nyein interjected brusquely.

"It's yesterday, not morning Ma Ma."

Replied the maid meekly.

"Ha Ha ...Why didn't you tell me as you had it already since yesterday?"

Teacher repped the maid's head as she queried. Tears welled up in the maid's eyes and trickled down her cheeks.

"Oh ! ... Then are you in love with him eh?"

The maid wilted under the barrage of questioning. She was at a

loss for words.

“Come on , answer the question, are you in love with Ngwe On?”

“No , no, Ma Ma Aye Nyein. He ... he pleaded me not to tell you. He fears losing his customer if you stop buying water from him.”

“My my , what a nice excuse. Do you have to obey so much. Are you already his paramour?”

Teacher Nyein pinched the maid’s thigh as she finished her remarks. Having the experience of disciplining her students for many years in the class rooms, she seemed to be adept at a wide range of punishing tactics. Therefore when it came to whacking elder sister’ tow boys or the maid the onus naturally devolved on Daw Aye Aye Nyein.

Watching the scence, Daw Khin Khin remembered her younger days when she was in love with ko Hla Maung. She herself had gone through the agony of scolding and pinching by her mother and aunts which was indeed very painful. She surmised that such chastisement had driven her in desperation into eloping with ko Hla Maung in such haste. She secretly sympathized the maid’s present predicament and therefore interposed.

“Well. That’s enough Aye Nyein . She had already admitted that there is no love affair yet with the water – seller. It’s morning and there’s so much work to do. Ok Thein Thein go back to the kitchen. And you my dear teacher , start preparing for your school.”

The maid meekly made a hasty retreat to the kitchen. Teacher Daw Aye Aye Nyein was still muttering unabated.

“My dear sister, such a situation need to be tackled slowly with tactful coaxing. Being a teacher you should know better the temeperament of teenagers and their flitting fantasies. Am I not right?”

Daw Khin Khin pacified her teacher sister.

“That’s no true. She is playing with fire, which once burnt is not easily to subdue. I used to give a good whacking to my pupils if they are caught redhanded with such trash. What an upstart.” So saying teacher Daw Aye Aye Nyein tore the Letter to pieces with vehemence.

There’s reason for such outbursts of temper. In fact the young maid was a wee five – year old child when she first arrived. Hre mother, a widow with six children living in the periphery Yangon could ill afford to feed them, and had to part with three children for adoption to considerate families in Yongon. Hearing thus Daw Hla (the mother)agreed to adopt the young maid.

As Luck would have it , the young child struck the harts of the adopting family members the moment she arrived. Daw Hla liked her because she was active and alert. Daw Khin Khin , the mother of two was glad fo find a play-mate for her younger son. Teacher Daw Aye Aye Nyein, the vonfirmed spinster however loved her more as own kith and kin than and adopted maid. She took pains to teach her to read and write at nights. When she became fairly literate she adamantly fought with the mother to school. Only when the mother was bedridden with arthritis two years ago, Teacher Aye had to take her out of school to help look after the invalid lady. She had studied up to the sixth standard in the Basic Middle school level. But she bear to do it if she

were her own blood sister, she questioned with her own conscience.

Sometimes when she saw the maid gazing forlornly at the students passing by, she was hurt to the core.

Now, that young girl whom she had so lovingly nurtured was now testing her wings to fly away with a newfound love. What a fate !

“Now no , it must not happen. I must remind mother and elder sister to keep a close watch on her,” she muttered sotto voce.

From that day onwards Thein Thein was subjected to a barrage of verbal on –slaught.

“You see Thein Thein, don’t we brought you up all these years as our own daughter? We have adorned you with gold earrings, gold chain and gold ring because we care so much for your well being. In fact the earrings cost 100 thousand kyats, the chain 300 thousand and the ring 80 thousand in all. You will well realize that the value is quite considerable. Will we do all this if we do not really love you? Think over very carefully All you need to do is to upkeep your modesty. When the time comes and an acceptable man is found we will arrange a proper marriage for you. Now this water-seller Ngwe Oh is as poor as a church-mouse, His father has taken a lesser wife. His mother is also of loose morals. Moreover she is reputed to be kleptomaniac. You should not consider a man coming from such shady family background to be your husband. Do you understand?”

Mother Daw Hal spoke at length.

The poor Thein Thein bowed her head and listened in silence. She

could not understand why such a furor had to occur simply because of a love letter.

Daw Khin Khin used a more conciliatory tactic.

“Thein Thein , my young girl. Listen carefully to what I say. Just imagine you are only sixteen yet. There’s ample time ahead of you to marry. The earlier you marry the earlier you’ll be inviting trouble. In my case I had to face troubles beyond imagination. Parents from both sides had forsaken us because we eloped at a very early age. Im fact for a girl it’s quits natural to fall in love with a boy . But you must weigh the consequences of such an involvement . There’s nothing to complain against this young man Ngwe Oh. The only worry on our part is that we don’t want to see you mixed in prverty. It you marry a poor man you will surely be poor. There’s no doubt about it. So don’t be foolhardy . Think very carefully before you decide. Do be reasonable. Will you?”

The young maid bit her finger nails as she listened to Daw Khin Khin’s admonitions . Which seemed quite convincing. She had even momentarily forgotten Ngwe Oh’s piercing eyes and persuasive talk.

Teacher Daw Aye Aye Nyein employed a new tactic. She did not chastise the maid, but waited continuously for about ten days in the kitchen . She knew that Ngwe On used to supply water in the kitchen at about five in the evening when the maid was invariably there doing the house work. Daw Aye Aye Nyein timed her presence at that precise moment to meet both Ngwe Oh and the maid.

“On! You are here already to supply water eh?” Teacher Aye accosted the water – seller as he entered the kitchen one day.

“Yes Ma Ma Aye” replied Ngwe Oh respectfully.

“Let me ask you, if you don’t mind. How much do you earn one day out of delivering water?”

“My income is not regular. Normally I earn between five to ten hundred kyats depending on the demand from the customers. In the rainy season I earn only about two or three hundred kyats.”

Assuming good faith from Teacher Aye , Ngwe Oh answered with honesty.

“Hey, your income is so little. I thought you earn more than that.”

“Well , If I own the water cart I can easily fetch that income. Presently I have to hire the cart at hundred kyats a day.”

“Oh ! my ..... you don’t even have a cart of your own. What a pity”, remarked Teacher Aye with a sneer.

The water seller was at first secretly overjoyed by such kind attention from the lady of the house. The last remark came as a shock, severely shaking the very foundation of his existence. There’s no way he could prolong his stay any further. He bowed his head, passed a furtive glance at the maid and sneaked hastily out of the danger zone.

Teacher Aye timed her presence for the second meet , and another sortie of questions , saucily insinuations ensued.

“Hey Ngwe oh, nice to meet you again. Let mae ask you something. Did your father support you for the household fare?”

“Yes , Ma Ma , once in a while if I may say so. You see he has taken another wife and has three children and can barely support us.

“Aha ..... and you have five brothers and sisters....”

“Yes , Ma Ma.”

“What a burden on you, as the only bread – winner for such a big family!”

“True. My younger sister Htwe Htwe has to sell doughnuts at the morning market. She netted a daily profit of five to six hundred kyats, but it was used up buying clothes to keep up with the jones, you see.”

“Oh, I see. Keep a good watch on her. You have to work so hard to make ends meet. If she were to fall for a poor man it will be like jumping out of the frying pan into the fire. Find at least some who can look after her,like a clerk in the government office.”

Ngwe Oh winced in discomfiture. Though lacking in proper school education he could fully detect the underlying message between the lines . He was already twenty years of age. Mature enough to understand such nuances. This time he didn’t dare even to glance at the maid, but left hurriedly.

Teacher Aye glanced condescendingly at the maid, flushed with recent victory over the young water-seller.

The last encounter was when Thein Thein was washing the mosquito net near the water tank adjacent to the kitchen, and teacher Aye was helping her. It was her habit to help the maid because she had a liking on her. Time was eight o'clock in the morning .

“Hay Ngwe Oh. Do you come to fill the water? Why didn't you come last evening?” queried Teacher Aye.

“Oh, my youngers brother was down with high fever and I had to keep close watch the whole night. His fever subsided only in the morning. Sister Htwe was also away on a business trip. I was so much strapped up that I did not know what to do.

Ngwe Oh looked pale and haggard due to worry and a sleepless night. The teacher instinctively overcame her inherent disdain over the boy who made passes at the maid.

“you should go to doctor. I think Dr. Khin Phyu Sin is a good G.P as far as I know,” She spoke with sympathy.

“Yes Ma Ma Aye I intend to go there today and that's precisely why I came to you this morning. May I please borrow three thousand kyats. I will repay when my mother returns.”

“No problem Ngwe Oh. Hay Thein Thein go and fetch three thousand kyats, from my wallet.”

Teacher Aye commanded the maid . The latter needed no second prompting as she sped to carry out the mission.

“Here is the money you need. Take good care of your brother. By the way what’s all the red spots on your arms?”

Teacher Aye handed over the money to Ngwe Oh when she inadvertently saw the red spots which prompted her to question so.

“Oh ... it’s due to mosquits bites Ma Ma.” Was hi impromptu reply.

“ By jove, why do you have to expose yourself. Don’t you tug your mosquito net well. If there is some tear in the netting tell you sister Htwe Htwe to sew it. Such bites can cause malaria fever. You know.”

Ngwe Oh listened silently till she finished talking. Then he replied in barely audible subdued tone.

“There is no extra net in th house, not even a tatterrd one. The one and only net was taken away by mother. I have to wrap up my brother with my extra longyi.”

His tone was echoed in despair and frustration.

So Saying Ngwe Oh took leave pushing his nosiy decrepit water cart.

Teacher Aye gazed at the departing Ngwe Oh and turned to look at the maid, she was rinsing her mosquito net with indgo blue.

“Eh ..... now she is fully aware how poor is Ngwe Oh. I hope she will not be so follhardy.” She muttered to herself as she reveled in her recent victory over Ngwe Oh.

Early next morning at six am.

When Teacher Aye woke up, maid Thein Thein was nowhere to be found . Her bed was neatly spread as usual. She used to be awake and working by five-thirty every morning. Her bed was also spic and span always. That's the reason why she could sleep in the same room with Teacher Aye who was no less meticulously clean and tidy.

She glanced at the maid's bed and sensed something was amiss. It seemed that the bed was neater than usual, but something that should be there was no there . With a wavering mind she took three or four steps towards the maid's bed.

“Alors”

When she reached by the bedside she saw what she didn't see before from a distance. Placed visibly on the pillows were the gold earrings, the ring and the gold chain given to the maid to adorn herself. There was also a folded letter.

She understood the full purport of the situation , as crystal clear as daylight, with clenched teeth she read the letter. The last sentence seemed to taunt her most so much as shake her composure.

“I have taken away only the mosquito net,leaving everything you have given me.”

Then, only then did she realize that the missing item in the maid's bed was none other than the mosquito net. It was a typical manifestation of a boomerang effect where the hitter was hit, and the biter bit.

All the admonitions intended to dissuade the maid from falling love for the water seller, and specially the mosquito net incident had pushed her quickly into his loving clasp.

Teacher Aye could do nothing more than to moan disconcertingly.

Translated by Ba Than

*

တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်

“ကဲ ... ပြောမပြောချင်တော့ဘူး။ ဒါသာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ဒေါ်လှက စာရွက်ခေါက်ကလေးကို သူ့သမီးကြီး၏

ရင်ခွင်ထဲပစ်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင် က မိခင်၏

လေသံတိုတောင်းပြတ်သားပုံကြောင့် မိခင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ချက်ချင်း ပင် စာကိုကောက်ဖွင့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်၏ ညီမ ဖြစ်သူ

ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း ကပါ အနားသို့ ရောက်လာပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖတ်လိုက်ကြ၏ ။

“အမယ် ၊ ဒါ ရည်းစားစာပဲ”

အပျိုကြီး ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း၏ အံ့သြသံ။

“စာတွေ ဘာတွေ ပေးတဲ့ အဆင့်ထိတောင် ရောက်နေကြပြီကိုး”

ဒေါ်ခင်ခင်၏ မှတ်ချက်။

“နေပါဦး၊ ဘယ်သူကပေးတာလဲ မေမေရဲ့”

“ဘယ်သူ ပေးရမလဲအေ့။ ဟိုကောင် ငွေအိုးပေါ့။ တလောကတည်းက ကြည့်ရတာ အကဲ သိပ်မရလို့ ဂရုစိုက်နေတာ။ ဒီစာအသွားအလာကြည့်ရတာ မရွှေ့သိန်းက ခေါင်းညိတ်ဟန်မတူသေး ပါဘူး။ ဟိုက တစ်ဖက်သတ်”

“အို ..... ခေါင်းညိတ်ရအောင် မိသိန်းသိန်းက

ဘယ်အရွယ်ရောက်နေလို့တုန်း မေမေရဲ့၊ လူလားမြောက်တာတောင်

လေးငါးလရှိသေးတဲ့ဟာကို။ နေနှင့်အုံး။ မိသိန်းသိန်း ဘယ်မလဲ ပေါင် တွင်

းကြောကို နာနာလိမ်ပစ်လိုက်အုံးမယ်”

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းက ကျောင်းဆရာမလေသံ၊

အပျိုကြီးမာန်တို့ပေါင်းစပ်ကာ အံတကြိတ် ကြိတ်ဖြင့် ကြိမ်းဝါးနေသည်။

သူ့မျက်စိထဲတွင် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်စ၊ အပျိုဖော်ဝင်စ သိန်းသိန်း ကို
ကလေးဟုသာ မြင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း
အသက်သုံးဆယ်ကျော်သည့်တိုင် အိမ် ထောင်မပြုဘဲ အိန္ဒြေတွေ ၊ သိက္ခာတွေ
ထိန်း၍ နေလာခဲ့သူမို့ သိန်းသိန်းဆီက ရည်းစားစာတွေ့ သည်ဆိုရုံနှင့်
အကြီးအကျယ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိ၏ ။

“ဒါကြောင့် အစထဲက မေမေ့ကို ခင်ခင်ပြောသားပဲ။

ရေစည်အငှားငှားရင် လူပျိုလူရွယ်လေး တွေ ကို မငှားပါနဲ့၊ အသက်ကြီးကြီး
အိမ်ထောင်ရှိတဲ့သူကို ငှားပါလို့”

ဒေါ်ခင်ခင်က မအေကြီးကို အပြစ်တင်လိုက်၏ ။

“အောင်မယ် မခင်ခင်၊ ဘယ်သူ့ ငှားငှား ဖြစ်ချင်တဲ့သူက ဖြစ်တာပဲအေ။
ညည်းတုန်းက ကော ယောက်ျားလေးတွေ နဲ့ ရောရောနှောနှော ၊ နီးနီးစပ်စပ် ဖြစ်မှာ
စိုးလို့ ကျောင်းထားတာတောင် မိန်းကလေးတွေ ချည်း ရှိတဲ့ကျောင်းမှာ ထားခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ ဒါတောင် ဆယ်တန်းမအောင်ခင် လင်နောက်လိုက်ပြေးသွားခဲ့တာ
မဟုတ်လား”

“ဟာ မေမေကလည်း”

သူ့ဘက်မြားဦးလှည့်လာတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ရှေ့ဆက်မသာတော့ချေ။ “ဟာ
မေမေကလည်း” ဟု တစ်ခွန်းသာ ဟန့်တားသယောင်ယောင်ပြောပြီး လက်ထဲက
စာတိုလေးကို ထပ်ဖတ်နေလိုက် ရသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်သည် အသက်
လေးဆယ်နားနီးနေသည့် သားနှစ် ယောက်မိခင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဘက်က
ချွတ်ယွင်းချက်ကို အလျဉ်းသင့်တိုင်း မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ပြောတတ်သည့်
မအေကြီး ကိုမူ လုံးလုံးကြီး မလွန်ဆန်ပုံပါချေ။ ကိုယ်ကလည်း အပြစ်ရှိခဲ့ပေသကဲ့။

စာတိုလေးကတော့ ဒေါ်ခင်ခင်အတွက် မထူးခြားလှပါ။

ယောက်ျားလေးများ ၏ ရှေးရိုးထုံးစံ အတိုင်း ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်း၊

မျက်နှာကလေးကို အစဉ်တွေ့ ချင်ကြောင်း ပြီးတော့ သူ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့အကြောင်း၊
လက်ရေး က ကြောင်ခြစ်သလို၊ စာလုံးပေါင်းကလည်း အမှားမှားအယွင်းယွင်း၊
စကားလုံးသုံးနှုန်းပုံနှင့် စာအရေး အသားကလည်း ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာ။

“ဟင်း .. လေးတန်းတောင် အောင်ရဲ့လား မပြောတတ်ဘူး။ ဒီကောင်
ဒီလောက်ရဲတာ အိမ်က ဟာမကိုက အနေမတတ်လို့၊ အရောဝင်လို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
မိသိန်းသိန်းတော့လား။

ကျောင်းဆရာမပီပီ လက်ရေး ကိုကြည့်၍ အတန်းကို ဖြတ်လိုက်သံည။
ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ မီးဖိုဘက်ထွက်သွား၏ ။ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပင်
သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသူက သိန်းသိန်း၊ ဆီးရွက် ခန့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

“ကဲ ဆိုစမ်း မိရွှေသိန်း၊ ညာမယ်တော့ မကြိန့်”

သိန်းသိန်းက မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ဒေါ်လှကို
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်ခင်၊ အပျိုကြီးဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကိုမူ ငယ်ကြောက်ပီပီ
တစေ့တစောင်းကလေးတောင်မှ မကြည့်ပဲ။

“ဒီစာ ဘယ်တုန်းက ရတာ လဲ”

ဒေါ်လှက စ စစ်သည်။

“မ .... မနွေကပါ မေမေကြီး”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြေပြီး ဒေါ်ခင်ခင်မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး
ကြည့်ပြန်သည်။

“မနက်ကလား၊ မနွေကလား”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ထပ်မေးလိုက်သည့် ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း၏ အသံ။

“မနွေကပါ ။ မနက်က မဟုတ်ပါဘူး မေမေအေးငြိမ်း”

“ဟင် ...မနေ့ကတည်းက ပေးတာ၊ ငါတို့ကို ဘာ ဖြစ်လို့ မတိုင်သလဲ
မိသိန်းသိန်းရဲ့”

ပြောရင်း သိန်းသိန်းခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပစ်လိုက်၏။
နဂိုကတည်းက မျက်ရည်ဝိုင်း နေသူကလေး မျက်ရည်တွေ ဝေကျလာသည်။

“ဟဲ့ .. ဖြေလေ၊ ညည်းက ငွေအိုးကို ကြိုက်နေလို့လား”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး။ မမအေးငြိမ်းရယ်၊ သူ .. သူက မမတို့ကို
မတိုင်ပါနဲ့တဲ့၊ တိုင်ရင် သူရေစည်တိုက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုလို့ပါ”

“အောင်မယ် ... ဟုတ် ..... ဟုတ်သေးတော့။ သူ့စကား ဒီလောက်
နားထောင်နေရ အောင် ညည်းက သူ့ ..... ဟာ ငါတယ်လေ”

လိမ်ပြန်ပြီ ပေါင်တွင် ခြေကြောတစ်ချက်။ သိန်းသိန်း
ထွန့်ထွန့်လူးသွားပြန်၏။ ဆရာမမို့ အလိမ်အခေါက် ကျင့်သားရနေ၍ လားမသိ။
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိလွန်းလှ၏။ ဒါကြောင့်လည်း သည်အိမ် မှာ ဒေါ်ခင်ခင်သား နှစ်
ယောက်ကို ရိုက်စရာရှိလျှင် ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကို တာဝန်ပေးလေ့ရှိလေ သည်။
အဖွားဒေါ်လှရော၊ မအေ၊ ဖအေရော မရိုက်ရက်ကြသမျှ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကိုသာ
ခွဲတမ်း ချပေးလေ့ရှိကြစမြဲ။

ဒေါ်ခင်ခင်ကမူ ညီမ၏ အလိမ်အခေါက်များ ကို ကြည့်ရင်း
သူသိန်းသိန်းအရွယ်။ ကိုလှ မောင်နှင့် ရည်းစားထားစဉ်တုန်းက မိခင်ကြီးနှင့်
အဒေါ်များ လိမ် ခဲ့ခေါက်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည် ခံစားနေမိသည်။ နာသည်မှ တော်
တော်ကို နာခဲ့ပါသည်။ သို့ ပေမယ့် ထိအလိမ်အခေါက်၊ အရိုက် အနှက်၊
အဆိုအဆဲတွေ များ လွန်းသော ကြောင့်ပင် ကိုလှမောင်နှင့် မြန်မြန်ယူ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု
သူထင် သည်။ ထို့ကြောင့်.....

“ကဲပါ အေးငြိမ်းရယ်၊ သိန်းသိန်းကလည်း ပြန်ကြိုက်တာမှ
မဟုတ်သေးပဲကွယ်၊ မနက် စောစောစီးစီးဆို ပြောမနေပါနဲ့တော့။ သိန်းသိန်း သွား

... သွား... ချက်ချည်တော့၊ အေးငြိမ်းက လည်း ပြင်ပေလေ။ ကျောင်း
စောစောသွားရမှာ ဆို”

“သိန်းသိန်း သွားတော့”ဟု ဒေါ်ခင်ခင်ပြောလိုက်သည်နှင့်
တစ်မိနစ်မဆိုင်းဘဲ နောက်ဖေး မီးဖိုထဲ ဝင်သွားသည့် သိန်းသိန်းကို ကြည့်ကာ
ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းက တတွတ်တွတ်မြည်တွန်ဆဲ။

“မိန်းမ ကိုက”

“ဪကွယ် .. ဒါမျိုးဆိုတာ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ချောမော့ပြောမှ
နားဝင်တတ်တာ အေးငြိမ်းရဲက၊ ညည်းလည်း ဒီအရွယ်လေးတွေ ကို ထိန်းကျောင်း
စာသင်နေရတာ ပဲလေ။ စိတ် ကစားတတ်တဲ့အရွယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့။

ဒေါ်ခင်ခင်က ပြောရာပြောကြောင်း နှစ် သိမ့်သည်။

“အိုး ... စိတ်ကစားတာမဟုတ်ဘူး မခင်ခင်ရဲက၊ မီးနဲ့
ကစားချင်နေတာသိလား။ ဟင်း ... ဒီလိုမီးမျိုးက လောင်မိရင် ငြိမ်းလွယ်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းမှာ များ ဒီလိုစာတွေ မိရင် ကောင်း ကောင်းတီးပစ်လိုက်တာ။
တကတည်း အရွယ်မရောက်သေးဘူး။ ကဲလိုက်တာ လွန်ရော”

မကျေမချမ်းပြောရင်း ငွေအိုးစာကို ကောက်ယူကာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
ဆုတ်ဖြုတ်လိုက် ၏ ။

“လူပုံလေးက ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့၊ သူများ တကာ သမီးလို ညီမလို
မွေးထားတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ...”

ဟုတ်ပါသည်။ သိန်းသိန်းသူတို့ဆီရောက်လာစဉ်က ငါးနှစ် သမီးသာ
ရှိသေးပါသည်။ သိန်း သိန်းမိခင်ကိုယ်တိုင်က ဖခင်မဲ့သားသမီး ခြောက်ယောက်ကို
ရှာမကျွေးနိုင်တော့၍ စိတ်ချရမည့်သူ များ ထံတွင် သမီးသုံးယောက်ကို အပိုင်မွေးရန်
ပေးပစ်မည့် သတင်းကြားကတည်းက ဒေါ်လှက မှာ ထားခဲ့သည်။ သိန်းသိန်းသည်

တောသူမဟုတ်။ မဟာရန်ကုန်မြို့တော် ၏ မြို့စွန်မြို့ဖျားဘက်မှ ဖြစ် သည်။

ရေစက်ဆုံချင်တော့ သိန်းသိန်းကို မြင်မြင်ချင်း

သူတို့သဘောကျကြသည်။ သဘောကျ သည်ဆိုရာ၌ ကိုယ့်အမြင်နှင့်ကိုယ်ပင်။
ဒေါ်လှအမြင်က သွက်လက်ချက်ချာပြီး ခိုင်း၍ ဖင်ပေါ်သူ လေးမို့၊ သားနှစ်
ယောက်မိခင် ရုံးစာရေး ဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ သူ့သားငယ်လေးနှင့် သင့်မြတ်အောင်
နေတတ်သည့် ကစားဖော်အ ဖြစ်။ အားလုံးထက်ပို၍ ထူးခြားသော သံယောဇဉ်ဖြင့်
ချစ်ခင်မိသူက တော့ အပျိုကြီး ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း။ သူကတော့ သိန်းသိန်းကို ခိုင်း၍
ကောင်းသူအ ဖြစ် မမြင်နိုင်ဘဲ သွေးရင်းသားရင်း သံယောဇဉ်မျိုးဖြင့် ချစ်ခဲ့ရသူ၊
ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သူပင်။ သည် မိန်းကလေးကို ညဘက်စာသင်ပေးသူကလည်းသူ၊
နောက် အတော် ကလေး ရေး တတ်ဖတ်တတ်လာတော့ မိခင် ကြီးနှင့်
အတိုက်အခံပြောပြီး ကျောင်းထားပေးသည်ကလည်းသူ။ လွန်ခဲ့နှစ် နှစ် မိခင်ကြီး
အရိုး အဆစ်နာသည့် ရောဂါကြောင့် အိပ်ရာထဲက မထနိုင်သည့်နှစ် ကမှ
သိန်းသိန်းကို ကျောင်းထုတ်ခဲ့ ရသည်။ ထိုစဉ်က သိန်းသိန်းခြောက်တန်း။ ဒါကိုပင်
ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းရင်ထဲ ဘဝင်မကျ။ လိပ်ပြာ လည်းမသန့်။

“ကိုယ့်ညီမ အရင်းကလေးသာဆို ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့

ကျောင်းထုတ်ပစ်ရက်ပါ့မလား။ ကျောင်းထုတ်ပစ်နိုင်ပါ့မလား”ဟု အခါခါတွေ
ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွား သည့် ကျောင်းသား ၊
ကျောင်းသူကလေးများ ကို သိန်းသိန်းငေးမောကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ လျှင်
လုံးဝစိတ်မကောင်း။

ယခုတော့ သူ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးသည် အတောင်ပင်
မစုံသေးမီ ပျံသန်း ချင်နေပါပကော။

“မ ဖြစ်ဘူး မ ဖြစ်ဘူး။ မီးဆိုတာ မလောင်ခင်တားမှ၊ မေမေနဲ့

မမခင်တို့ကိုလည်း မျက်ခြည် မပြတ်ကြည့်နေဖို့ ပြောထားဦးမှ”

ထိုနေ့ကစပြီး ဒေါ်လှတို့ သားအမိသုံးယောက်သည် အချိန်ရှိတိုင်း၊

အခွင့်သင့်တိုင်း သိန်း သိန်း၏ “ချစ်ရေး ”တိုက်ပွဲကို အပြင်းအထန် ဆင်နွှဲကြတော့သည်။ ပရိယာယ်အမျိုးမျိုး၊ စစ်ဆင် နည်း အထွေထွေဖြင့် တိုက်စစ်ဆင်ကြသည်။ သိန်းသိန်း၏ အသည်းနှလုံးကို ခံတပ်တွေ အထပ်ထပ် ဖို့ကြပ်ပိတ်ကာထားကြတော့သည်။

“သမီးကို မေမေကြီးတို့က သမီးအရင်းလို မွေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ တကယ့် သမီးအရင်းလို ချစ်လို့ နားကပ်ရော၊ ဆွဲကြိုးရော၊ လက်စွပ်ရော ဆင်ပေးထားတာ မဟုတ် လား။ ဟောဒီနားကပ်လုပ်တုန်းက တစ်သော င်းကျော်၊ ဆွဲကြိုးလုပ်တုန်းက သုံးသော င်း၊ လက်စွပ် က ရှစ်ထောင်ကျော်၊ ကဲ နည်းသလား ။ မချစ်ရင် ဒါတွေ လုပ်ပေးပါ့မလား။ သမီး စဉ်းစားကြည့် ။ သမီး ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်တွေ မထားနဲ့။ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ရင် သင့်တော် တဲ့ လူတွေ ရင် မေမေ ကြီးက ပေးစားမှာ ပေါ့။ ဒီ ငွေအိုးဆိုတဲ့ကောင်က ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ သမီးမြင်တဲ့အတိုင်း။ သူ့အဖေ ကလည်း နောက်မိန်းမငယ်နဲ့ မအေကလည်း အကျင့်သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ လက်ဆော့ သတဲ့။ ဒီလို မျိုးရိုးမကောင်းတာကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်နဲ့ ၊ ကြားလား”

ဒေါ်လှကလည်း သူ့နည်းနှင့်သူ၊ သိန်းသိန်းက ခေါင်းကလေးအောက်ချ၍

ခပ်ငိုငို နား ထောင်နေတတ်စမြဲ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးပေးသည့် စာတစ်စောင်ကို လက်ခံမိရုံ မျှနှင့် သည်မျှ တတွတ်တွတ် ဆိုပြောနေသည်ကို နားမလည်နိုင်ပေ။

ဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ တစ်မျိုး။ လေပျော့ကလေးဖြင့် ....

“သိန်းသိန်းရေ ... လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ ယောက်ျားဆိုတာလေ

ဘယ်အချိန်ယူယူရတယ် သိလား။ သိန်းသိန်းက ခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိသေတာ။ စောစောယူ စောစော ဒုက္ခရောက်တာပဲ။ မမတုန်းက နှစ် ဘက်စလုံးအိမ်တွေ က ပစ်ထားလို့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ကွယ်။ ကြိုက်တာတော့

ကြိုက်ရပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တန်တဲ့။ မကြိုက်
ခင် စဉ်းစားနိုင်မှ တော် ရုံကျတာ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ရှေ့ရေး ကို တွေးတတ်မှ
သိလား။ ငွေအိုးနဲ့ သဘောမတူလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ မမညီမ ဆင်းရဲမှာ
စိုးလို့ ပြောတာ။ ဒီအိမ်မှာ နေရတာ သိန်းသိန်း ဘာများ ပူစရာရှိသလဲ။ ရွှေဆိုရွှေ၊
အဝတ်ဆိုအဝတ်၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရတာ မဟုတ် လား။ ဆင်းရဲတဲ့သူကိုယူရင် ညီမပဲ
ဆင်းရဲမှာ မမိုက်နဲ့ ကြားလား”

ဒေါ်ခင်ခင်က ဤသို့ ချော့မော့ပြန်တော့လည်း မျက်လုံးလေး
ပေကလက်ပေကလက်လုပ် ကာ လက်သည်းလေးတဖွဖွကိုက်ကာ
နားထောင်ခဲ့ရသည်သာ။ မမခင်စကားကိုတော့ နားဝင်မိ သလိုလို။ ချိုသာသော
အပြောနှင့် စူးရဲသော ငွေအိုး၏ အကြည့်တို့ကို မေ့သွားသလိုလို။

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကျတော့ တစ်မျိုး။ သူက သိန်းသိန်းကို တတွတ်တွတ်
နားပူအောင်မဆူ။ ပရိယာယ်သစ်ဖြင့် စစ်ဆင်ရေး လုပ်သည်။ သူက
ငွေအိုးရေထည့်လာတတ်သည့် ညနေပိုင်း ငါးနာရီ ခန့်တွင် မီးဖိုထဲက
လေးငါးဆယ်ရက် ဆက်တိုက်စောင့်သည်။ ငွေအိုးကလည်း သိန်းသိန်း မီးဖိုထဲ
ရှိတတ်သည့် အချိန်ကိုမှ ရွေး၍ ရေထည့်လာတတ်သည်ကိုး။

“အော် ... ငွေအိုးတောင် ရေထည့်လာပြီကိုး”

“ဟုတ်. ... မမအေး”

“မင်း ရေစည်တိုက်တာ တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ရသလဲကွယ့်”

“အမှန် မရှိပါဘူး မမအေးရယ်၊ တစ်ခါတစ်လေလည်း ငါးရာကနေ
တစ်သော င်းလောက် ပေါ့။ မိုးတွင် ကျရင်တော့ သုံးလေးရာလောက်ပဲ
ကိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

သဘောရိုးနှင့် မေးသည်ထင်မှတ်သဖြင့် ငွေအိုးက အမှန်အတိုင်း
ဖြေရှာသည်။

“ဟဲ့ နည်းလှချည်လား၊ ငါက မင်းဒီထက်မက ရတယ်မှတ်နေတာ”

“ကိုယ်ပိုင်စည်ဆိုရင်တော့ ရနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ခုတော့ ဒီစည်ကို တစ်ညနေ တစ်ဆယ်နဲ့ ငှားတိုက်ရတာ မို့ပါ”

“အော် ...အော် ..... မင်းက ရေစည်လေး တစ်လုံးတောင်မှ အပိုင်မရှိသေးပဲကိုးကွယ့်”

မမအေးက ငါ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးရှာတယ်ဟု ကျိတ်ဝမ်းသာနေခဲ့မိသည့် ငွေအိုးတစ် ယောက် အောင့်သွားတော့၏ ။
မျက်လွှာကလေးချကာ အိုးတိုက်နေသည့် သိန်းသိန်းကို တစ်ချက် ခိုးကြည့်ကာ အမြန်ဆုံး လစ်သွားတော့၏ ။

နောက်တစ်ကြိမ် ကြုံကြိုက်ပြန်တော့လည်း ....

“ဟဲ့ .. ငွေအိုး မင်းအဖေက မင်းတို့ကိုကော ပိုက်ဆံလေးဘာလေး ပေးရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပေးတဲ့အခါလည်း ပေးပါတယ်ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် မမအေးရယ်။ သူ့နောက်မိန်းမ ကလည်း ကလေးသုံးယောက်ရနေပြီလေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် တို့အိမ် ဘယ်သိပ်ပေးနိုင်မလဲ မမအေးရာ”

“အင်း မင်းတို့ မောင်နှမ ငါးယောက်နော်”

“ဟုတ် .. ခင်ဗျ”

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ ရှာတာနဲ့ ကသီမှာ ပဲနော်”

“ကသီတာပေါ့ မမအေးရယ်၊ ကျွန်တော့်အောက် ထွေးထွေးကလည်း မနက်ဈေးမှာ မုန့် လက်ဆောင်းရောင်းရသေးတယ်။ သူက တစ်နေ့ငါးရာခြောက်ရာတော့မြတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မိန်း ကလေးဆိုတော့ အဝတ်အစားဖိုးနဲ့ ကုန်တာပါပဲ”

“ဪ .. ဪ .. အင်း၊ နှမအပျိုလေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးကွဲ့ ကြားလား။

မင်းတို့မှာ မွဲရတဲ့ အထဲ ဆင်းရဲတဲ့သူနဲ့ ရသွားရင်း ဒုက္ခတွင် နက်သည်ထက် နက်သွားဦးမယ်။ အနည်းဆုံး စာရေး စာ ချီလောက်နဲ့မှ ယူပစေ၊ ကြားလား။”

ငွေအိုးစိတ်အိုက်သွားသည်။ အတန်းပညာ မတတ်သော်လည်း အသက်နှစ် ဆယ်ပြည့်လှပြီ မို့ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်မိပါသည်။ သည်တစ်ချီတော့ သိန်းသိန်းရှိရာဘက်သို့ ခေါင်းပင်မလှည့်ရဲတော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကတော့ အောင်နိုင်သူကြီးပမာ သိန်းသိန်းမျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ် လိုက်၏ ။

နောက်ဆုံးအကြိမ်ဟု သတ်မှတ်နိုင်သည့်အကြိမ်က မီးဖိုဘေးက ရေစည်နားမှာ သိန်းသိန်း ခြင်ထောင်တွေ လျှော်နေသည်။ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းက ဆပ်ပြာကူတိုက်ပေးနေသည်။ ဒါကလည်း သူ့အကျင့် ။ သည်မိန်းကလေးကို ကရုဏာစိတ်ဖြင့် အမြဲကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။

အချိန်က မနက်ရှစ်နာရီခန့်။

“ငွေအိုး ... ရေထည့်လာသလား။ မနေ့ညနေက ဘာ ဖြစ်လို့ မလာသလဲကွဲ့။”

“ကျွန်တော့်ညီ အငယ်ဆုံးလေး ဖျားပြီးတက်လို့ပါ မမအေး၊ တစ်ညနေလုံး အဖျားမကျလို့ ကျွန်တော် စောင့်နေရလို့ပါ။ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရဘူး မမအေးရယ်။ အခုမနက်မှ အဖျားကျ သွားတယ်။ အမေနဲ့ ထွေးထွေးကလည်း အောက်ဘက် ကုန်ကူးခေါ်လို့ လိုက်သွားကြတာ။ ကျွန် တော် ဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။”

အိပ်ရေး ပျက်ထား၍ နွမ်းနေသော ၊ ပူပန်သော ကကြောင့် ညှိုးငယ်နေသော ငွေအိုးကို ကြည့်ကာ “သိန်းသိန်းကို စာပေးသူ”ဟူသော

အမြင်ခဏပျောက်သွား၏။ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၏ ကြင်နာတတ်သည့်
မိခင်စိတ်က ဝင်ရောက်လာ၏။

“ဆရာဝန်ဆီ သွားမှပေါ့ ငွေအိုးရဲ့။ ဒေါက်တာ ခင်ဖြူစင်တော် သားပဲ”

“ဟုတ် မမအေး၊ ကျွန်တော် လည်း သွားမလို့ပါပဲ။ အဲ... အဲဒါအတွက်
ပိုက်ဆံသုံးထောင် လောက် ကျွန်တော် ချေးချင်လို့ပါ။ အမေတို့ ပြန်လာရင်
ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်ကွယ် ... ယူသွားပေါ့။ ညီမရေ ... မမအေးငြိမ်း အိတ်ထဲက
ပိုက်ဆံသုံးထောင် သွားယူချီစမ်း”

သိန်းသိန်းက ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းထင်မှတ်သည်ထက် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ
ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

“ကဲ .... ရော့ ..... ရော့။ ကလေးကို ဂရုစိုက်ကွယ်၊ နေပါဦး
မင်းလက်မောင်းက ဘာဖုတွေ လဲ”

ပိုက်ဆံလှမ်းယူလိုက်သည့် ငွေအိုးလက်မောင်းကို သေသေချာချာ
စိုက်ကြည့်ရင်း ဖြတ် ခနဲမေးလိုက်၏။ ငွေအိုး ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ .....

“ဒါ ... ဒါ ... ဟို ... ခြင်ကိုက်ဖုတွေ ပါ မမအေး”

“ခြင်တွေ ကလည်း ဒီလောက်ထိ ကိုက်ရသတဲ့လားကွာ၊ မင်းတို့
ခြင်ထောင်ကို လုံလုံမ ထောင်ဘူးထင်တယ်။ ခြင်ထောင်ကို လုံလုံထောင်မှပေါ့ကွယ်။
ပေါက်ပြုနေတာရှိရင်လည်း ထွေး ထွေးကို အဖာခိုင်းပေါ့။ ခြင်ကိုက်တာ
ဒီလောက်ခံရရင် ငှက်ဖျားပင်တတ်တယ်ကွယ်”

ငွေအိုးငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။ ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း
စကားဆုံးသည့်အတိုင်း သူငြိမ်ရပ်နေ ဆဲ။ ခဏကြာမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့်
ခပ်လေးလေးဖြေသည်။

“ကျွန်တော် တို့မှာ ခြင်ထောင်ဆိုလို့ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ခြင်ထောင်တောင် မရှိပါဘူး မမအေး ရယ်။ ရှိတဲ့ခြင်ထောင်လေး တစ်လုံးကလည်း အမေတို့ ယူသွားကြလို့ ညီလေးကိုတောင် ကျွန်တော့် ပုဆိုးစုတ်နဲ့ ထွေးသိပ်ရတယ်”

အားငယ်သံကို သိသိသာသာ ကြားလိုက်ရပြီးသည့်နောက် ရေစည်လှည်းကျိုးကို တဂျိုင်း ဂျိုင်းတွန်းကာ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ လိုက်ရ၏ ။

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းက ငွေအိုးကို ကြည့်နေရာက သိန်းသိန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ သိန်းသိန်းက သူ့ဇာခြင်ထောင်လေးကို မဲနယ်နှစ် နေသည်။

“အင်း ... ငွေအိုး ဘယ်လောက် ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ သူသိသွားပြီပဲ။ မိုက်မယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

သည်လိုတွေ ရင်း သူတိုက်စစ် ပရိယာယ်သစ်၏ အောင်မြင်မှုကို သူ့ဘာသာ ကျိတ်၍ ကျေနပ် နေတော့သည်။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ခြောက်နာရီခန့်။

ဒေါ်အေးအေးငြိမ်း အိပ်ရာကနိုးတော့ သိန်းသိန်းက သူ့ခုတင်ပေါ်ဝယ် မရှိတော့ပြီ။ ပြန့်ပြူး စွာ ခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာကလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ သိန်းသိန်းက သန္ဓေကောင်းသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါးနာရီခွဲထက် နောက်မကျဘဲ မီးဖိုထဲ ဝင်လေ့ရှိသည်။ သူထသွားလျှင် သူ့ အိပ်ရာကလေးကို သည်လိုပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြုပြင်ထားပစ်ခဲ့စမြဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း သန့်ရှင်း သပ်ရပ်မှုကို နှစ်သက် တတ်သည့် သူနှင့် တစ်ခန်းထဲ နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိန်းသိန်း ခုတင်လေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုး
ဖြစ်သွား၏။ သိန်းသိန်းခုတင် လေးသည် ခါတိုင်းထက် ပိုသပ်ရပ်နေသလိုလို၊
ပိုရှင်းလင်းနေသလိုလို၊ ရှိသင့်တာ တစ်ခုခု ပျောက် နေသလိုလို။ ဇေဝဇပါစိတ်ဖြင့်
သုံးလေးလှမ်းမျှသာခြားသော သိန်းသိန်းခုတင်လေးဆီသို့ သူ ရောက်သွား၏။

“အလို”

အနားရောက်မှ စောစောက မမြင်ခဲ့သည့် သိန်းသိန်းခေါင်းအုံးပေါ်က
နားကပ်၊ လက်စွပ် နှင့် ဆွဲကြိုးကို တွေ့ လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ စာရွက်ခေါက်တစ်ခု။

“အင်း...”

နားလည်လိုက်ပါပြီ။ အကောင်ကြီးပြမှတော့ အရိပ်ပြစရာ
မလိုတော့ပါပြီ။ ဒေါ်အေးအေး ငြိမ်း အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် စာတိုလေးကို
ဖတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ စာကလေးမှာ ငါးကြောင်းမျှသာ။
နောက်ဆုံးစာကြောင်းကလေးက ဒေါ်အေးအေးငြိမ်းကို
သရော်လှောင်ပြောင်နေလေသည်။

“မမတို့ ပေးထားတဲ့အထဲက ခြင်ထောင်တစ်ခုပဲ ကျွန်မ ယူသွားပါတယ်
မမရှင့်.....”တဲ့။

သည်တော့မှ သူစောစောက သိန်းသိန်းခုတင်ပေါ်ဝယ် တစ်ခုခု
လိုနေသည်ဟု ထင်ခဲ့မိ သည့်အကြောင်းရင်းကို ရုတ်တရက် သိရှိလိုက်ရ၏။
ထိုအကြောင်းအရင်းကို သိလိုက်မှပင် ကိုယ့် ရှု့ကိုယ်ပတ်၊
ကိုယ်အတတ်ကိုယ်စူးခဲ့ရပုံများ ကိုပါ ဆက်လက်တွေ့ တောလိုက်မိ၍ မကျေနိုင်၊
မချမ်းနိုင် ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

“တောက် .... ငါ့နှယ်နော်.....”။ ။

